

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/442/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113213143
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Priehoda
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6113213143.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Priehodu a členov JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu CEE COLLECT FUND 1 LTD, so sídlom Agiou Nikolsou, 67 - 69, 1st floor, Flat/Office 103, Egkomi, 2408, Nikózia, Cyprus, reg. číslo HE 308237, zastúpeného: Advokátska kancelária Gallo, s. r. o., so sídlom Jilemnického 4012/30, 036 01 Martin, IČO: 36 715 352, proti žalovanej R.. X. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. XXX, XXX XX G., toho času na neznámom mieste, o zaplatenie 6130,20 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 12C/148/2014-126 zo dňa 23.02.2015, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalovaná n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu zamietol a nepriznal mu náhradu trov konania. Rozhodol tak s odôvodnením, že postúpenie pohľadávky, ktorá bola uplatnená podanou žalobou, nebolo platné podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka a žalobca nenadobudol pohľadávku vo vzťahu k žalovanej, a preto pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie nebolo možné podanej žalobe vyhovieť. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení v § 151 ods. 1 O.s.p.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že záver súdu prvej inštancie nie je správny. Podľa jeho názoru na strane žalobcu neexistuje nedostatok aktívnej legitímácie, a to z dôvodu, že právny predchodca žalobcu - postupca neukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovaným na druhej strane, nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, zmluva nebola vypovedá a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy a žalobca nedisponuje dokladmi, ktoré by danú okolnosť potvrdzovali. Na žalobcu prešli zmluvou o postúpení pohľadávky všetky práva súvisiace s touto pohľadávkou, a preto mohlo nastať vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo strany žalobcu. Keďže uplatnené právo na zaplatenie celkovej pohľadávky je v právomoci veriteľa, tak tento mohol postúpiť žalobcovi pohľadávku, ktorá nebola splatná, a preto potom zo strany žalobcu mohlo dôjsť k zosplateniu predmetnej pohľadávky vyhlásením jej mimoriadnej splatnosti. Na základe uvedeného nepovažoval preto rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne.

3. Vyjadrenie na odvolanie žalobcu nebolo podané.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a tento v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

5. Krajský súd poznamenáva, že od 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ktorý nahradil zákon č. 99/1963 Zb. - O.s.p. Do ustanovenia § 470 ods. 1, 2 CSP boli zapracované prechodné ustanovenia, z ktorých vyplýva, že ak nie je uvedené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Z prechodných ustanovení teda vyplýva okamžitá aplikabilita nového procesného predpisu aj na konania začaté pred 01. 07. 2016.

6. Je nesporné, že konanie v danej veci začalo do 30. 06. 2016. Za použitia pôvodného procesného predpisu zák. č. 99/1963 Zb. - O. s. p. boli vykonané procesné úkony v danej veci, vo veci bolo súdom prvej inštancie aj rozhodnuté a proti rozsudku súdu prvej inštancie bol podľa uvedeného procesného predpisu aj podaný opravný prostriedok. Zák. č. 160/2015 Z. z. však neobsahuje také prechodné ustanovenia, z ktorých by jednoznačne vyplývalo, že konania, ktoré boli začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, v ktorých bolo aj súdom prvej inštancie rozhodnuté a bol podaný opravný prostriedok, budú dokončené podľa právneho predpisu platného do 30. 06. 2015. Zákon 160/2015 Z. z. má však ustanovenia v čl. 2 ods. 1 a ods. 2 a v čl. 3 ods. 1 Základných princípov, odkaz na to, že z hľadiska právnej istoty u strán sporu je ich legitímne očakávanie, že daný spor bude posúdený podľa predpisov, za ktorých bolo vo veci konané a rozhodnuté s prihliadnutím aj na nový procesný poriadok tak, aby vec strán sporu bola spravodlivo posúdená. V čase podania odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie, bol v platnosti zák. č. 99/1963 Zb. - O.s.p., ktorý obsahoval ustanovenie § 212 ods. 1 O.s.p., z ktorého vyplýva, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Keďže k preskúmaniu podaného odvolania pristúpil krajský súd už za účinnosti nového právneho predpisu, teda zák. č. 160/2015 Z. z., musel krajský súd skúmať, či aj nový procesný predpis má obdobné ustanovenie § 212 ods. 1 O.s.p. Ustanoveniu § 212 ods. 1 O.s.p. zodpovedá ust. § 379 a 380 ods. 1 CSP. Podľa § 379 je odvolací súd rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Podľa § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi.

7. Na základe podaného odvolania žalobcu, tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 ods. 1 CSP mohol krajský súd posudzovať aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, keďže právna úprava § 212 ods. 1 O.s.p. a § 379 a § 380 ods. 1 CSP je úplne porovnateľná a umožňuje na základe rozsahu a dôvodov podaného odvolania preskúmať rozsudku súdu prvej inštancie v rovnakom rozsahu ako bolo vydané do 30.06.2016.

8. Strany sporu boli predvolané na pojednávanie súdu prvej inštancie s tým, že súhlasili vec prejednať aj bez ich prítomnosti a rozhodnúť na základe podkladov doložených v spise. Súčasne v predvolaní dostali aj poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že sú povinní predložiť a odovzdať všetky dôkazy a skutočnosti skôr ako vo veci súd vyhlási skončenie dokazovania pred rozhodnutím vo veci samej, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliadne. Po poučení, ktoré im bolo dané ešte za právneho stavu zák. č. 99/1963 Zb., podľa § 120 ods. 4 O.s.p., nežiadali vykonať okrem dôkazov predložených v spise ďalšie dôkazy vo veci, a preto správne súd prvej inštancie postupoval podľa § 118 ods. 4 O.s.p. keď vyhlásil dokazovanie za skončené.

9. Krajský súd nezistil dôvody pre opakovanie dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie, prípadne pre doplnenie dokazovania, a preto bol viazaný zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP v spojení s § 384 CSP. Uvedené ustanovenia nového procesného predpisu zodpovedajú ustanoveniam § 213 ods. 1, 3 až 5 O.s.p. Pri rozhodovaní preto krajský súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie.

10. V zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav vo veci, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s vtedy platným ustanovením § 132 O.s.p. a svoje rozhodnutie v čase jeho vydania náležite odôvodnil podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Hodnoteniu dôkazov podľa ust. § 132 O.s.p. zodpovedá aj ich hodnotenie podľa ust. § 191 ods. 2 CSP, z ktorého vyplýva, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Dôvody rozsudku súdu prvej inštancie boli v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., ale zodpovedali aj ust. § 220 ods. 2 CSP. Vzhľadom na vyššie uvedené zákony a ich ustanovenia, sa krajský súd stotožňuje s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie a na tieto poukazuje.

12. Z dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že postúpenie pohľadávky, ktorá bola uplatnená podanou žalobou bolo neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka a žalobca nenadobudol pohľadávku voči žalovanej. Preto z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitiácie nebolo možné žalobe žalobcu vyhovieť, a preto túto súd zamietol.

13. Uvedený záver súdu prvej inštancie spochybnil žalobca v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, keď mal za to, že tento záver súdu prvej inštancie nie je správny, a to z dôvodu, že postupca mohol postupníkovi postúpiť aj nesplatenú pohľadávku, a to z dôvodu, že záväzok z úverovej zmluvy stále trval, nezanikol a bolo len na vôli nového veriteľa, či po postúpení pohľadávky vyhlási mimoriadnu splatnosť predmetnej pohľadávky, čo sa v končenom dôsledku aj stalo. Takto na strane žalobcu neexistoval nedostatok aktívnej legitiácie na podanie žaloby a uplatnenie nároku vo vzťahu k žalovanej.

14. S takouto obranou žalobcu sa krajský súd nestotožňuje a v tomto smere poukazuje na dôvody rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorých sa touto otázkou súd prvej inštancie zaoberal. Závery súdu prvej inštancie považuje aj krajský súd za správne.

15. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že medzi O.O. Z., a. s., Z. a žalovanou R.. X. N. bola uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebného úveru v súlade so zákonom 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nesporne teda išlo o spotrebiteľský právny vzťah, kde na jednej strane subjektom poskytnutia úveru a veriteľom bola banka, na druhej strane prijímateľom úveru a dlžníkom žalovaná ako spotrebiteľ. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 08. 2012 bola pohľadávka O.O. Z., a. s., Z. voči žalovanej postúpená na žalobcu. Postupca listom zo dňa 23. 08. 2012 oznámil odporkyni postúpenie pohľadávky a následne listom zo dňa 23. 08. 2012 už žalobca vyzval odporkyňu na úhradu dlžnej sumy 9 733,49 Eur. Listom zo dňa 11.03.2013 oznámil žalovanej vyhlásenie predčasného splatenia úveru a vyzval ju k celkovej úhrade 10 346,16 Eur.

16. Podľa ust. § 524 ods. 1 OZ (zák. č. 40/1964 Zb. - Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov), veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

17. Pretože postupcom pohľadávky v danom prípade bol bankový subjekt, tak na tento subjekt sa vzťahoval § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorého znenie bolo platné k 31. 08. 2012. Podľa § 92 ods. 8 citovaného zákona, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

18. Ak teda žalovaná bola vo vzťahu k banke v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, a tento svoj záväzok napriek písomnej výzve banky nesplnila, tak len vtedy mohla banka postúpiť písomnou zmluvou svoju pohľadávku zodpovedajúcu

výške peňažného záväzku inej osobe, a to aj právnickej osobe, ktorá nie je bankou, a to aj bez súhlasu klienta. Žalobca v konaní nepreukázal, že by jeho právny predchodca O., a. s., Z. bola urobila vo vzťahu k žalovanej písomnú výzvu tak, ako je to uvedené v § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. Ak by žalovaná bola porušovala povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy a bola by nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní s plnením čo i len časti jej peňažného záväzku voči banke, bola by proti nej urobená písomná výzva banky na splnenie časti tohto peňažného záväzku a žalovaná by to nebola urobila, až po tom mohla banka postúpiť svoju pohľadávku, ktorá zodpovedala predmetnému peňažnému záväzku písomnou zmluvou aj právnickej osobe, ktorá nebola bankou. Ak toto nebolo splnené, tak neprichádzal do úvahy uvedený postup, pretože nenastala splatnosť predmetnej pohľadávky, a preto takúto nesplatenú pohľadávku nemohla banka postúpiť písomnou zmluvou inej právnickej osobe, teda takej, ktorá nebola bankou. Takto treba vykladať aj druhú časť vety § 90 ods. 8 za bodkočiarkou, a to z dôvodu, že takto mohla postupovať len v tom prípade, ak splnila písomnú výzvu vo vzťahu k dlžníkovi tak, ako to ukladá uvedené ustanovenie zákona. Vyplýva to totiž z textu § 92 ods. 8 vety druhej za bodkočiarkou, z ktorej vyplýva, že banka tak mohla postupovať v tom prípade, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Písomná výzva banky vo vzťahu k dlžníkovi je totiž základom k tomu, aby mohla nastať splatnosť pohľadávky. Z toho teda vyplýva, že banka mohla postúpiť len pohľadávku, ktorá už v čase postúpenia bola splatnou. Pokiaľ však banka, teda právny predchodca žalobcu a žalobca nevedeli preukázať splnenie svojej povinnosti písomnou výzvou vo vzťahu k dlžníkovi, tak potom bolo treba vychádzať z toho, že postúpenie pohľadávky tak, ako správne uviedol súd prevej inštancie bolo neplatné podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, a tým žalobca nemohol nadobudnúť postúpením predmetnú pohľadávku vo vzťahu k žalovanej.

19. Za takéhoto právneho stavu potom súd prvej inštancie správne vyvodil, že na strane žalobcu nebola daná aktívna legitímácia na uplatnenie predmetného nároku vo vzťahu k žalovanej.

20. Obrana žalobcu v podanom odvolaní, tak nebola dôvodná, pretože § 92 ods. 8 (platný v čase postupovania pohľadávky) zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách mal špeciálnu právnu úpravu, podľa ktorej mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. A pokiaľ sa tak nestalo, tak nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky a rozhodnutie súdu prvej inštancie treba považovať za správne. Krajský súd ho preto v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

21. V odvolacom konaní žalobca úspech nemal. Žalovaná mala v odvolacom konaní úspech. Trovy či už prvostupňového konania, ale aj odvolacieho konania na strane žalovanej nevznikli, a preto aj keď žalovaná mala v odvolacom konaní úspech, tak krajský súd jej v zmysle § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože bolo preukázané, že žiadne trovy odvolacieho konania jej nevznikli.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).